



REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2776/20-2

UPRAVNI SUD U SPLITU
PRIMLJENO
Dana: 30. 10. 2020

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članica vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica (zaposlenica) uz sudjelovanje zainteresirane osobe radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 18 UsI- od 17. veljače 2020., na sjednici vijeća održanoj 15. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 18 UsI- od 17. veljače 2020.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 18 UsI- od 17. veljače 2020. odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje odluke tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/18-02/79, urbroj: 376-08-19-5 od 22. svibnja 2019.

Pobijanom odlukom tuženika je djelomično usvojen zahtjev za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga s izdavateljem poštanskih usluga zbog neobavljanja ugovorenih usluga uručenja preporučenih pošiljaka brojeva: u cijelosti (točka 1. izreke) dok je u ostalom dijelu zahtjev za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga odbijen kao neosnovan (točka 2. izreke).

Protiv navedene presude žalbu je podnio tužitelj sukladno odredbi članka 66., članka 69. i 70. Zakona o upravnim sporovima. Smatra da se pobijanom presudom derogira i obezvrjeđuje smisao postojanja zakona u Republici Hrvatskoj jer je sud na utvrđene nezakonitosti i nepravilnosti reagirao jednako kao i tuženik, odnosno deklaratorno ne stvarajući pravni odnos i obvezu koji bi doveli do otklanjanja nezakonitosti i nepravilnosti. Ukazuje da je u ovoj pravnoj stvari nesporno utvrđeno da je zainteresirana osoba za dvije preporučene pošiljke prijamnih brojeva izdala samo jednu obavijest o prispijeću tih pošiljki od 26. travnja 2018., da ga je ista obavijestila kako je poduzela sve mjere kako bi se ponavljanje takvih nezakonitosti ili slične situacije otklonilo i da je samo 24 sata nakon toga 18. lipnja 2018. ponovno napravila istu nezakonitost s navedenim pošiljkama. Navodi da je sukladno članku 55. Zakona o poštanskim

uslugama tuženiku podnio zahtjev za rješavanje spora sa zainteresiranom osobom, a tuženik je spor riješio na način da je utvrdio nezakonita postupanja zainteresirane osobe, čime je samo formalno usvojio njegov zahtjev, ali suštinski nije poduzeo ništa da sankcionira, a kamoli da otkloni takva nezakonita postupanja. Nadalje ukazuje da je sud u obrazloženju pobijane presude opravdao takvo postupanje tuženika tumačeći njegovu odluku, a samim time i njegovo postojanje, samo deklaratornom naravi bez mogućnosti nametanja pravnih obveza prema prekršitelju zakonskih odredbi. Smatra da je takvim postupanjem sud prekršio članak 1. stavak 1. Zakona o poštanskim uslugama koji propisuje da se odredbama toga Zakona uređuju prava i obveze davatelja poštanskih usluga, odnosno zainteresirane osobe te članak 59. stavak 1. tog Zakona koji propisuje da je upravo tuženik nadležan za primjenu odredbi tog Zakona. Smatra da je apsurdna situacija da je tuženik nadležan za rješavanje spora kojeg vodi protiv zainteresirane osobe, ali da istovremeno nije nadležan za određivanje pravnih obveza prema istoj toj zainteresiranoj osobi ukoliko ona postupi nezakonito, kao što je to bio slučaj u ovoj pravnoj stvari. Posebno ukazuje da je svoj zahtjev za rješavanje spora podnio 27. srpnja 2018., a da je tuženik tek na ročištu održanom 7. veljače 2020. izjavio da je povodom ove pravne stvari obavijestio poštanskog inspektora, a sud je usvojio navedenu izjavu tuženika bez ikakvog materijalnog dokaza, dakle, samo na riječ tuženika utvrdio da je obavijestio poštanskog inspektora, očito aludirajući na prestanak njegove odgovornosti za ovu pravnu stvar. Međutim, sukladno članku 59. stavku 2. Zakona o poštanskim uslugama poštanski inspektori su ovlašteni djelatnici tuženika pa proizlazi zaključak da je sva odgovornost tuženika za otklanjanje utvrđenih nezakonitosti prestala kad je nenaznačenog datuma i s nenaznačenim pravnim dokumentom obavijestio svoje djelatnike o postojanju nezakonitih radnji zainteresirane osobe. Predlaže da se pobijana presuda poništi.

Tuženik u odgovoru na žalbu u bitnome ističe da smatra da je sud sukladno ispravno utvrđenom činjeničnom stanju pravilno primijenio materijalno pravo i odbio tužbeni zahtjev. Navodi da tužitelj u žalbi nije iznio nove činjenice i dokaze u odnosu na ono što je već prethodno utvrđeno i stoga ostaje kod odgovora na tužbu. Isto tako ne nalazi niti procesne propuste koji bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja predmetne stvari niti povrede materijalnog prava zbog kojih bi trebalo usvojiti žalbu te poništiti pobijanu presudu. Imajući u vidu da je presuda donesena na osnovi pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, te pravilne primjene materijalnog prava bez procesnih propusta smatra kako nema osnove za uvažavanje tužiteljevih navoda. Predlaže da se žalba odbije kao neosnovana i potvrdi prvostupanjska presuda.

Zainteresirana osoba nije podnijela odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu sukladno odredbi članka 73. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17., dalje: ZUS), u dijelu u kojem je osporavana žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, ovaj sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a niti razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Iz stanja spisa i obrazloženja pobijane presude proizlazi nespornim da je u predmetnom postupku rješavanja spora utvrđeno nezakonito postupanje zainteresirane osobe vezano za ostavljanje samo jedne obavijesti za obje preporučene pošiljke pa je sukladno odredbi članka 55. Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“ broj 144/12., 153/13. i 78/15.) djelomično usvojen zahtjev za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga s davateljem poštanskih usluga. Naime, nije sporno da su pošiljke prijamnih brojeva tužitelju u konačnici uručene, međutim, zainteresirana osoba ugovorenu uslugu nije pružila u cijelosti zbog nepotpuno popunjene obavijesti o

prispijeću pošiljke te je stoga zahtjev tužitelja kao u točki 1. izreke odluke djelomično usvojen. No, radi se o prigovoru korisnika poštanske usluge na nepropisno ostavljanje obavijesti odnosno neobavljenju uslugu u cijelosti za koje nije predviđena naknada šteta niti po Zakonu o poštanskim uslugama niti Općim uvjetima pa neovisno o činjenici što je prigovor tužitelja osnovan i što se u tom dijelu njegov zahtjev za rješavanje spora usvaja ne ostvaruje naknadu štetu zbog neobavljanje usluge u cijelosti i nespornog propusta prilikom pružanja usluga uručenja predmetnih pošiljaka. Stoga je odlučeno kao u točki 2. izreke pobijane odluke.

Iako je nakon usvajanja prigovora i isprike zainteresirana osoba ponovila istu pogrešku s dvije druge usluge, o čemu je tužitelj izvijestio prvo u pritužbi, a onda u zahtjevu za rješavanje spora, o istome se ne može u predmetnom postupku iz članka 55. Zakona o poštanskim uslugama odlučivati već je moguće kroz postupak inspekcijskog nadzora utvrđivati sva moguća postupanja davatelja poštanskih usluga koja nisu u skladu s Zakonom o poštanskim uslugama, Općim uvjetima i cjenicima.

Stoga je, slijedom navoda tuženika tijekom upravnog spora da je vezano uz navedeno postupanje zainteresirane osobe izvješten poštanski inspektor, pravilan zaključak prvostupanjskog upravnog suda da je time pravilno tuženik postupio u skladu s odredbom članka 42. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09.).

Zbog svega navedenog prema ocjeni ovoga suda pravilno zaključuje prvostupanjski upravni sud da u postupku koji je prethodio donošenju osporene odluke tuženika nisu povrijeđena pravila postupka koja bi bila od utjecaja na rješavanje predmetne upravne stvari, niti je pogrešno primijenjen pravni propis na temelju kojeg je riješena predmetna upravna stvar, a prigovori ni tužbeni navodi tužitelja nisu s uspjehom osporili zakonitost ni pravilnost osporene odluke tuženika.

Stoga proizlazi da je prvostupanjski upravni sud na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno protumačio i primijenio materijalno pravo bez povrede prava sudskog postupka te je osnovano postupio kada je odbio tužbeni zahtjev.

Zato je valjalo temeljem odredbe članka 74. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

U Zagrebu, 15. srpnja 2020.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštení službenik:

Tanja Nemčić

